

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 4. De his, quæ sub Sacramentale sigillum cadunt, seu quoru[m]
reuelatione ipsum frangitur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

non impediãt functione sui officij. Quod posterius aduer-
te habere quidem probabilitatem in speculatione: amen in
praxi ob periculum offendendi sacramentale sigillum, vide-
ri abstinentum ab eo: præsertim cum Christus Sacramen-
tum penitentia: instituerit tantum, ad medendum pecca-
toribus in foro conscientia: Ex qua institutione intelli-
gitur nullam esse obligationem suæ Confessarij, siue
alterius ob notitiam habitam ex Sacramentali confessio-
ne (egrediendo scilicet extra illius fori limites) teneri
ad peccatorum emendationem. Vide. dicta in præceden-
tibus. 15.

Restringenda autem est eadem doctrina, vt non impe-
diat (prout Sorus addit) Superiorem, dum visitat tempore
solito, ex notitia per confessionem habita, attentionem fieri
ad tale crimen: maximè si vergat in damnum publicum:
& attentius vigilare super gregem suum: non tamen extraor-
dinario modo, ex quo oriri possit suspicio: sed modo à suis
potissimum prædecessoribus usitato. Pro quo facit quod
nihil vetet, quominus per confessionum auditionem ho-
mo prudentior fiat, & notitia, quam inde acquirat, lumen ei
præbeat in alijs rebus agendis. Sicut quamuis Iudex debeat
iudicare secundum allegata & probata, & non secundum
propriam scientiam, cap. Pastoralis §. Quia verò. de officio. Deleg. &
cap. iudicet. 3. questio. 7. & lege illuc. §. veritas. De officio. Provisio:
ipsa tamen priuata scientia Iudicis multum iuuat illum ad
percurtandum diligentius negotium: quod ab omnibus
admitti notat ad citatum cap. Sacerdos. numero 149. Nauar-
rus.

Restringenda est secundo (iuxta Nauarr. in præced. numero
146.) vt non impediãt, quin Confessarius in electione præ-
lati, possit suum suffragium negare illi, quem per omnes al-
lias vias habetet tanquam optimum: si per ipsius confessio-
nem solam cognoscit quod malus indignusque sit. In quam
sententiam plures alios refert Sanchez in libro tertio De ma-
trimonio disputat. 16. num. 6. Ea autem, vt Suarez monet in eadem
disputat. 33. sect. 7. num. 12. non procedit quando electio fuerit
publica, & persona talis que communiter existimatur di-
gna, cui elector suum suffragium deferre debuerit: quia tunc
potest generari suspicio alicuius criminis cogniti per con-
fessionem; quod (propter reuerentiam Sacramenti, & ne
tanquam ex probro & noxia peccati detecti obiectione,
inde ex os illius visus reddatur) planè vitandum est: hoc que
sine ti more penæ suspensionis decreta: De elect. cap. Cum in
cunctis §. finali, aduersus eum qui eligit indignum. Nam, vt
ex Palud. post Sorum idem Suarez addit; ne quidem in ele-
ctionibus occultis locum habeat: talis pena quoad propo-
situm casum: quia leges que penas eius generis imponunt,
semper intelliguntur secundum scientiam communem &
cognitionem humanam. Habita autem per confessionem
Sacramentalem notitia, est & priuata, & diuina. Accedit, ad
talis medijs usurpationem, opus esse tanta prudentia & cau-
tione, tot que circumstantias requirit, vt difficillima sit in pra-
xi: adeo vt ad illam (etiam si alias licitam) non teneatur quis,
prout in seq. n. 7. Sanchez explicat.

Cæterum de peccato, quod in hac ipsa re committi-
tur, aduertendum est primò, graue peccatum esse ad-
uertenter & ex proposito, audire alterius confessionem
ipso nesciente; & adhuc grauius audire alijs reuelare, prout
ostendit Nauarr. ad cap. Sacerdos. De Penit. dist. 6. numero 113. &
114.

Aduertendum est secundo (quod communiter Doctores sen-
tire notat Suarez in præced. sect. 3. num. 1.) materia paruitatem in
peccato veniali, non obitare quin reuelatio illius in confes-
sione detecti, sit mortalis: quod Sorus probat in cit. art. 5. col. 7.
quia licet infamare hominem de veniali cognito extra con-
fessionem, non sit peccatum, aut cer. è tantu sit veniale: mor-
tale tamen est reuelare illud quod per solam confessionem
Sacramentalem cognitum est: quia etiam si in eo non inferatur
proximo grauis iniuria, inferatur tamen Sacramento, red-
dendo confessionem venialium odiosam: sicut peritium in
re leui mortale est, ob iniuriam que grauis inferatur, non
quidem proximo, sed testimonio diuino: adhiben-
do scilicet Deum in testem fal-
sitatis.

De Penitentis obligatione celandi dicta sibi à Confessario.

SECTIO III.

CONFITENTEM quoque tenet celare quæ Confessarius
ei dixerit, monet idem Nauarr. in seq. n. 115. quoniam Sa-
cramentale sigillum est quidem solius confessionis, quæ fit à
solo Penitente: amen dicta à Confessario ad forum Dei spe-
ctant: ac proinde (inquit ille post Palud.) peccat qui detegit con-
fessionem, vel penitentiam, vel alia iniuncta sibi à Confessario:
ex quibus ipse qui iniunxit, vel consuluit efficiatur ridiculus:
aut etiam (ex Angelo in verbo Confessio ultimo n. 18.) odium aliquo-
rum incurrat: aut denique ipse met reuelans iacturam suæ fa-
mæ sine vtilitate vlla faciat. Secus verò esset, si neque in pro-
prium confitentis, neque in Confessarij præiudicium cede-
ret talis reuelatio: quia tunc nihil esset quod ipsum prohibe-
ret reuelare, ex eodem Angelo ibid.

Addit Nauarr. ex Adrianis: idem quod dictum est de Pen-
itentis consilio, dicendum esse de omnibus alijs quæ Confes-
sarius ea mente dixit confitenti, vt inter ipsos essent secreta.
Ratio est, quia tale secretum spectans (vt dictum est) ad for-
um Dei: eam saltem vim habet, quam illud ad quod tenetur
is cui aliquid sine confessione dictum est sub sigillo confes-
sionis: qui frangens fidem (etiam si non faciat iniuria Sa-
cramento, quia non est ei dictum à confitente Sacramenta-
liter) grauius peccat: non tantum ob violatum ius naturæ de
seruando secreto: sed etiam ob violatum pactum, quod ex ad-
dita conditione inducit no uum vinculum, augeque obliga-
tionem seruandi secretum ipsum, vt annotat à Victoria De Sa-
cram. n. 190. Accedit, quod alijs citatis habet Angel. in seq. n. 22
peccare mortaliter non modo eum qui confessionis; sed etiam
qui naturæ sigillum frangit: ita vt cum quis alicui ali-
qua dicit, sine exprimat se ei dicere sub sigillo secreti, siue
non exprimat, is cui dicitur intelligens sibi dici sub secreto,
teneatur celare; iure scilicet naturæ obligante ad proximum
non lædendum in fama, & ad fidelitatem promissamque ei
seruandum: si que reuelat, incurrat in crimen prodicionis.

Nisi id faceret præcipiente Superiore; cum res est, quæ
vel in commune, vel alicuius priuatum damnum vergit: vt si
cognitum est, ipsum feminas in confessione sollicitate ad ma-
lum: quia tunc denunciari potest, quemadmodum notat Hen-
ricus in lib. 6. sus. summa cap. 22. in fine. Ad quod illustrandum fa-
cit quod in Codice de confessione habet Medina q. 50. sub fin
obligationem fidelitatis esse quidem de iure naturæ, sed cel-
sare in eo casu, in quo non potest aliter communibus, vel pri-
uatis damnis obuiri, nisi reuelando secretum: aut peritus
non dicatur quis, per hoc simpliciter, quod arcanum reue-
lat. Adde quod nemo possit se ad aliquid per promissionem
obligare, contra Reip. aut alicuius particularis corporalem,
aut spirituale salutem: quam habere commendatam, cha-
ritas obligat.

CAPVT QVARTVM.

De iis quæ sub Sacramentale sigillum cadunt, seu quorum
reuelatione ipsum frangitur.

SVMMARIVM.

- 38 sub Sacramentale sigillum cadunt non modo peccata declarata in confessione, sed etiam alia, que in eorum notitiam possunt alium adducere.
- 39 Etiam si non fuerit necessarium ea exprimi in ipsa confessione.
- 40 Item quæcumque verecundiam, vel detrimentum possunt adferre Penitenti.
- 41 Item persona à Penitente detecta si reuelatio sit in illius detrimentum.
- 42 Non est illicitum prodere peccata declarata in confessione, dummodo persona nullo pl. in e modo prodatur.
- 43 Peccatum mortale nullo modo licet prodere: veniale ve. d. solummodo in genere, in specie enim, quantumcumque leno reuelare, sacrilegium est mortale.
- 44 De publico peccatore melius est tacere, quam dicere quod confessus sit de suo peccato & absolutus.
- 45 Quatenus dicere liceat, tale peccatum aud. in confessione.
- 46 Parcissime loquendum est de auditis in confessione, etiam de iis quæ non cadunt sub Sacramentale sigillum.
- 47 Cauere debet Confessarius ne petendo consilium Penitentem de-
gat sine ipsius licentia.

- 48 Locutiones aliquot quibus sigillum frangitur, quia subinducunt peccatum mortale detectum in confessione.
- 49 Confessarius cui confiteatur aliquis sine emendatione, quid faciet, si ei obiciatur quomodo solum audiat.
- 50 De vno id dicens, quo indirecte reuelatur alterius peccatum, aut surgens ex confessione ad consulendum alium presentem, frangit sigillum.
- 51 Quid agere debeat vocatus ad ministrandum Eucharistia sacramentum peccatori publico.
- 52 Observatio de administranda, vel neganda Eucharistia peccatori.
- 53 Aliquot locutiones, quibus sigillum Sacramentale non frangitur, eo quod nihil indicent quo ad peccatum mortale, nec quo ad veniale in particulari.
- 54 De aliquo, qui nesciri vult, dicere non potest Confessarius, Talis est mihi confessus.

Supposito fundamento, de cuius firmitate satis constat ex supradictis: quod ea omnia sub sigillo Sacramentale cadant, quorum detectione confessio redderetur fidelibus odiosa: aliquot propositiones constituemus, quibus ostendatur quæ sint istius generis.

38. Prima est, quam ad cap. Sacerdos. De penis. distinct. 6. nume. 51. Nauarrus habet, aliique communiter admittunt, vt Suarez nosat dist. 33. sect. 3. num. 5. sub hoc sigillum cadere non solum peccata mortalia & venialia, sed etiam eorum circumstantias, siue necessarii confitendas, siue non necessarii confitendas, & alia omnia quæ etsi peccata non sunt (imo virtutes fortè sint, ex Med. in Cod. de confess. q. 27. sub initium) eis tamen detectis, ille cui deteguntur possit directe vel indirectè adduci in cognitionem, qua confessum perpetrasse aliquod certum peccatum intelligeret. Ad cuius propositionis confirmationem, præterquam quod inde quoque redderetur confessio odiosa, quia Pœnitentes impedirentur confidenter loqui: faciunt verba c. Sacerdos. De Penit. dist. 6. Ante omnia caueat, ne de iis qui ei confitentur peccata sua, alicui recitet, quod ea confessus est. Et illa c. Omnis viri que sexus. De Penitent. & remiss. Caueat ne aut verbo, aut signo, aut alio quouis modo prodatur peccatorem.

39. Procedit autem hæc propositio, vt etiam in citat. num. 5. notat Suarez, non modo cum ad peccatum declarandum necessarium fuerit tale quid in confessione exprimi, sed etiam cum fuerit vtile; imò quoties in eum finem Pœnitens (etiam si in eo fortè agat minus prudenter) aliquid dixerit, quod est in confessione tolerandum habita ratione communis modi confitendi hominum, multa sepe dicentium animo declarandi sua peccata, quæ nihil sunt ad id necessaria, imò interdum neque vilia. Cum ergo simplices & imprudentes auertendi non sint à confessione, sicut nec alij, tacenda sunt quæcumque ab eis dicuntur ad explicationem suorum peccatorum, vt possint secure, & sine timore reuelationis confiteri.

40. Secunda propositio est, quam ex Richardo habet Syluest. confessio 3. quest. 2. Quidquid per se, vel per accidens, directè, vel indirectè possit verecundiam, vel confusionem, vel malam suspicionem, vel aliud nocuum generare Pœnitenti ex peccato commisso, cadere sub idem sigillum. Vnde si Confessarius ex alicuius confessione intelligeret ipsum esse parentibus sordidis prognatum, vel aliud quod infamiam generaret, id perinde tacere reueretur, ac peccatum, quemadmodum exprefit Sotus in 4. dist. 18. q. 4. art. 5. col. 7. & ratio aperta est: quia ex tali reuelatione confessio redderetur odiosa.

41. Tertia propositio est, quam ibid. confeg. habet idem Sotus, non solum personam Pœnitentis cadere sub sigillum confessionis, sed etiam quamcumque aliam, in ipsa confessione detectam, siue ad declarandum aliquam circumstantiam necessariam, siue etiam imprudenter eam nominando sine necessitate: si quidem fama & honor illius detrimentum pateretur ex reuelatione. Hoc ex eo patet, quod inde etiam fideles possent auocari à confessione, & ab illa abhorre.

Declaratio rationis, qua peccata detecta in confessione cadunt sub Sacramentale sigillum.

SECTIO PRIOR.

Quarta propositio esse potest, peccata cum aliqua limitatione, non autem omni ratione cadere sub sigillum Sacramentale. Quæ explicatur & confirmatur per ea quæ habet Medina in Cod. de confessione q. 47. in principio.

Primum est, licitum esse peccata in confessione cognita proderet, non prodendo personam directè vel indirectè, neque vilo subequentem scandalo: vt si Confessor calum, quem in confessione cognouit, communiceet alicui ad finem sciendum, an sit reseruat, vel non; an sit peccatum mortale, vel non; aut sciendi quæ pro illo imponenda sit pœnitentia.

Secundum est, licitum esse dicere in genere peccata per confessionem cognita, etiam personam quæ confessæ est exprimitendo: vt si Confessor dicat, Petrus confessus est sua peccata: sic enim dicens, nec Petrum infamat, nec confessionem odiosam reddit, cum omnes sciant neminem nisi sua peccata confiteri debere: nec à peccatis quemquam esse profus immunem, cum ex 3. Regem cap. 8. Non sit homo qui non peccet. Si Sique dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, & veritas in nobis non est. Ex 1. canonica d. Ioannis cap. 1. Eadem ratione licitum est dicere, Petrus confessus est sua peccata venialia, dummodo caueatur (quod per accidens sequi potest) ne per id intelligatur ipsum omnimodè mortali confessionem: vt enim confessio de se est tantum peccatorum; sic minimum, est peccatorum venialium: de oque vt illud, sic & istud dicere non est magis contra sigillum Sacramentale, quam simpliciter dicere, Petrus est mihi confessus: quod nullus reprehendit. Dicere autem, Petrus est mihi confessus sua peccata mortalia, est reuelatio confessionis, vt rectè ait Sotus in cit. art. 5. col. 8. quia homo potest sine mortalibus confiteri. Vnde peccata omnia, de quibus facta est confessio, cadere sub sigillum Sacramentale, verum est de mortalibus tam in generali, quam in particulari; de venialibus verò, solum in particulari.

Tertium dictum Medina est; licitum esse Confessori dicere simul peccatum in particulari & personam confitentem, si peccatum sit publicum & omnibus notum: vt si de publica meretrice dicat, Ista confessæ est de sua turpitudine & à me absoluta: per quæ significat duo, nempe illam esse confessam, & esse meretricem: quorum prius occultum est quidè, sed eius reuelatio cadit in laudem confitentis, & ideo non reddit confessionem odiosam. Posterius verò iam ante notum fuit omnibus, vnde nec confessio ex eo redditur odiosa. Verum istud non est perinde certum, ac præcedentia. Nam Caiet. in verbo Confessor. tale quid licere negat; quia etsi peccatum illud est absolute notum omnibus; occultum est tamen, prout suppositum Ecclesiæ Clauibus, quia nescitur esse facta de eo confessio. Quam Caiet. opinionem Sotus in seq. col. 9. probabiliorē iudicat, & Nauarr. ad ca. Sacerdos. De Penit. dist. 6. n. 62. absolute approbat. Nec dubium est quin tutior sit, & in praxi seruanda, vt Medina ipse non obscure indicat subiungens; quia ex suis illis dictis, & similibus merito in praxi timeretur scandalum, satius esse tacere, nisi forte aliqua necessitas cogat.

Similiter quamuis probabilitate non careat, quod addit Sotus, ibidem: & sequitur Henriquez pluribus aliis citatis lib. sexto cap. 21. §. 2. licitum esse dicere de supra dicta meretrice ista confessæ est, & beneficium absolutionis obtinuit; quia tale dictum generale est: in praxi tamen non est facile viarandum; quia licet ad negandum per illud frangi confessionis sigillum, dici possit admittere interpretationem, ex qua Meretricis dictæ mulieris, minime indicari intelligatur: vt v. g. supponendo quod ea forte iam fecisset aliter confessionem de tali peccato; aut quod ex aliqua infirmitate nequirit facere integram: quia tamen communiter homines non interpretantur cum tali simplicitate aliorum dicta, existimo in praxi seruanda esse, quod ex Caiet. habeat Nauarrus ibidem & à Victoria de Sacramentis num. 186. vt Confessarius, qui audit confessionem publicorum peccatorum, licentiam ab ipsis petat, de iisdem peccatis confessis loquendi ea quæ pertineant ad ipsorum honorem, & cedant ad proximorum utilitatem; qualia sunt, quod confessi sint talia peccata, eaque reliquerint, & veniam de scandalo, per illa dato petierint, ac mandata restituendi expleuerint. Quod autem Conc. Trident. sess. 24. cap. 8. de reform. præcipit, vt imponantur pœnitentiæ publicæ ijs qui publicè peccatum cum aliorum scandalo, non est referendum ad forum internum, vt rectè ostendit Nauarrus. in Enchir. cap. 8. numer. 10. §. 11.

43. Adhuc ad traditæ propositionis explicationem & confirmationem facit illud quod ex communi Theologorum sententia in 4. distinct. 21. Nauarr. adfert ad memoratum cap. Sacerdos. numero 75. non esse confessionis reuelatorem qui diceret, Tale vel tale peccatum audiui in confessione, dummodo tantâ cautelâ id faciat, vt nullatenus in notitiam eius qui peccauit deueniri possit; vt si Confessarius in Hispania educatus docens in Gallia dicat, De tali peccato mihi aliquando in Hispania facta est confessio. Probat hæc sententia, quia in eo casu cessat ratio præcepti de tacendo peccato audito in confessione; quæ est ne prodatur qui peccauit, vnde is conciperet confessionis odium, omni ratione vitandum: etiam tunc cum ad habendum consilium, necessitas cogit tale peccatum manifestare, iuxta expressum textum in cap. Omnis viri, que sexus. De Penitent. & remiss. Cessante verò legis ratione, cessat quoque eius obligatio: sicut & separata anima à corpore vis ipsius concidit. Attamen tale aliquid dicere sine fructu (inquit Nauarr. in sequent. num. 79.) peccatum est saltem veniale; non quidem tanquam violatio secreti, sed tanquam verbum otiosum, aut etiam mortale, tanquam verbum scandalosum, quando simplices putant reuelari confessionem aut communitas aliqua grauitur infamaretur.

44. Cur fructu verò censi potest dicere; vt idem addit num. 80. consequenter; quando quis, ad aliquorum accusationem iactat certa peccata, aut peccatorum circumstantias non solere in confessione detegi ab aliquo certo hominum genere: Confessarius autem ipse contrarium asserit ex vultu quem habet audiendi confessiones. Idem indicandum est contingere, quando Confessarius vbi & quando oportet, siue docendo in schola, siue concionando, siue consultando incidere in mentionem peccati enormis, quod aliter, quam per confessionem scire dedecus ei esset: ad tollendam enim opinionem malam, quam quis de ipso conciperet, posset sanctè & honestè dicere (vbi peccator non cognosceretur) se talem notitiam ex auditione confessionis habere, etiam quam rarissimè potest (vt etiam consequenter addit Nauarr. num. 81.) id fieri debeat; potissimum à viro leui de quo præsumi facile possit, quod minus fidus secreti confessionis custos sit.

46. Cæterum licet communis illa sententia, tanquam vera in speculatione, nonnunquam in praxi locum habere possit: ramens, vt monet idem Nauarr. in sequent. num. 28. ex Panormit. ad citat. cap. Omnis viri, que sexus, notabili vltimo, contrarium ordinariè seruandum est, & quam parçissimè loquendum de auditis in confessione; non tantum illis quæ amea positum est cadere sub sigillum sed etiâ dealijs quæ aliquando dicuntur in confessione, nullo modo inscruienda accusationi peccatorum: vtpote quæ nec peccata sunt, nec circumstantiæ peccatorum, nec in cognitionem peccatorum ducunt: quod ex D. Thoma notat Syluest. Confessio 3. quæst. 2. & ita omnes docere habet Suarez in cit. sect. 3. num. 10. Addendo id esse ob scandalum, & prouitatem quæ posset ex consuetudine accidere. Quamquam tamen secluso scandalo Confessarius non prohibetur de eis loqui, nisi id vergeret in damnnum Penitentis: aut Confessarius ipse intelligeret talia dicta esse à Penitente sub secreto, aut certè peccatum eiusdem posset inde colligi; sicut potest si duorum, quos ille audiuit, vnus laudet castitatem: quia videbitur insinuare in altero inesse aliquid vitij contrarij; prout habet Nauarr. in præced. num. 56. Hic obiter aduerte, ne quidem cum alijs, quos Confessarius scit totum nosse, licitum esse loqui liberè de ijs, quæ non aliter nouit, quam ex confessione: quia notitia illa aliorum, ita est extranea sigillo confessionis, vt ipsum in nullo relaxet: adeo vt sic loquendo, fiat Sacramento iniuria, etiam si Penitentem nulla fortè ferret: vt quia in bonum ipsius fieret, verbi gratia, commendando ipsius emendationem. Quid autem iuris sit, si aliunde, quam ex confessione cognouerit, dicetur in proximè sequenti capite.

Documenta ex antedictis deducta.

SECTIO POSTERIOR.

Cæterum multa in particulari solent Doctores ex traditis propositionibus inferre, præsertim Nauarr. ad idem. Sacerdos. a num. 53. & in Enchir. cap. octauo à num. 8. quæ referre

non erit abs re, tanquam documenta practica ex iisdem propositionibus deducta.

47. Primum est, Confessarios cautissimos esse debere in petendis consilijs super peccata audita in confessione; & in confitendis peccatis, quæ ipsimet commiserint audiendo vel absolueno Penitentes; ne incauti peccatorem de aliquo peccato sibi confessum, detegant. Ac proinde si rei grauitas qualitasque exigat (quod Nauarr. monet loco citat. num. 83.) vt consilium alterius exquirendo detegi debeat peccator, ab hoc petenda est facultas cum illo altero communicandi, ipso qui peccauit nominato; eo quod non possit talis casus de-larari consultori, quin persona quæ peccauit manifestetur: à qua manifestatione abstinendum esset, si ex ea nasceretur scandalum, aut notabile damnum immineret confitentis.

48. Secundum est, infractorem esse sigilli, qui dicit, Ille mihi confessus est grauia peccata, aut habuit casum reseruatum; aut à me dimissus est sine absolutione, quia per hæc peccatum mortale in illo indicatur, cum veniale nec graue dicatur, nec reseruari solet, nec absolutionem sacramentalem impedit. Neque refert quod omisso absolutionis de se non manifestet peccatum mortale, cum ex pluribus alijs causis ea prouenire possit: siue ex parte confessionis, quæ in plures dies interdum producit antequam absolutio detur; siue ex parte Confessarij, qui ex aliqua leuitate mentis, vel ex distractione non absoluit: siue ex parte Penitentis, qui Confessarium sibi non satisfaciendum relinquit non acceptâ ab eo absolutione. Hoc, inquam, non refert; quia nostra ætate rarò contingit propter tales causas non absolui confessum, frequentissimè autem, propter aliquod peccatum mortale; quo obex ponitur absolutioni; ita vt dicens se non absoluisse aliquem sibi confessum, statim auditorem adducat in suspensionem quod alter habuerit peccatum mortale, propter quod non sit absolutus. Quod notans Nauarrus ad idem cap. Sacerdos. numero 64. addit de se satis notum confessionis reuelatorem esse, dicentem non absolui talem, subiectâ causa: quia est obstinatus, aut quia non vult restituere, aut quia non vult concubinam relinquere.

49. Ex quibus difficultas oritur de Confessario, cui iuratus, peccator aliqui publicus, ordinariè confitetur, sed non absoluitur, quia non habet firmum propositum emendandi se: quid facere debeat, si ei exprobetur quomodo tallem audiat, possitne vel ad vitandam sacrilegij suspensionem respondere, se quidem audire, sed non absolueret. Cui difficultati satisfaciens Sotus in 4. distinct. 18. quæst. quarta, arr. 5. col. 9. ait in tali casu, & alio simili, non licere aliud dicere (etiam illo mendaciter iactante se absolutum, vt habet à Victoria de sacram. num. 186.) quam, Ipse confessus est mihi, & ego sumctus sum meo officio erga eum. Nisi fortè Penitens seipse proderet. Vt si hæreticus impenitens mihi confessus in carcere (inquit Sotus) postea rapiatur ad incendium proficens se in sua hæresi permanere, non est illicitum me fateri quod non absoluerim, maximè addita ratione quod publicus peccator non sit absoluenus, quousque satisfaciat publico scandalo. Quamquam propter periculum scandali, quia putare posset quis, id esse reuelare confessionem, consultius est, id e quod prius respondere; *Functus sum meo officio*. Nam non tantum violatio sigilli, sed etiam illius suspicio propter scandalum, vitanda est à Confessario. Sicque merito Nauarr. in præced. num. 54. (quod etiam habet Henric. alijs in margine cita. lib. 6. sua summa cap. 21. §. 6.) approbat quod à quodam dictum est, malefacere eum qui dicit, in ciuitate vel oppido vbi audiuit confessiones, grauia peccata committi, esse Sodomitas, vsurarios, incestuosos, &c. quia licet non reueletur confessio, si scandalizantur tamen simplices, putantes per id reuelari. Vnde quamuis talis non peccet contra legem de seruando secreto confessionis, peccat tamen contra legem de non scandalizandis simplicibus, datam Matth. 18. Adde quod iniuste infamet communitatem.

50. Tertium est, infractorem esse sigilli, qui audiuit duos vel tres, & de vno ait, Hic non habuit peccata mortalia, quia indirectè significat alios habuisse mortalia, inquit Nauarr. in Enchir. cap. 8. num. 9. Addens in sequent. num. 10. idem esse sententiam de eo qui confessione audita, statim consulit vi-

rum doctum præsentem, à quo quid agendum sit in aliquo casu querit, & illico re sit, vt Penitentem absoluat. Et ratio est, quia per id sufficiens ostendit se graue aliquid peccatum audiuisse: tum de iis quita de peccatis in confessione auditis loquuntur, vt audienti eis possint per coniecturas peccatorem deprehendere: tum etiam de eo qui diceret, ille bene confessus est, sed alterius confessio mihi non satisfacit: hoc enim de se indicat peccatum aliquod mortale cognitum ex confessione.

51. Quartum est (de quo Nauarrus consequenter num. 11. & ad citat. cap. Sacerdos num. 65. atque alij, quorum meminit Henric. li. 6. cap. 20. §. 4. lit. D.) vocatum ad Eucharistiam portigendam concubinario, vel usurario, vel alteri peccatori publico, non debere à Confessario petere An illum absoluerit; cum si veritatem aperte dicere non possit sine reuelatione confessionis, nisi de licentia Penitentis; aut si ipsemet illum audiuit, nec absoluerit; debere se perinde gerere, ac si nihil ex confessione scire; ideoque dicere: quia peccatum publicum debet propter scandalum, publicam penitentiam apud homines purgari; (ex Concil. Tridentin. sess. 24. cap. 8. de reformatione, & ex cap. 1. de Penitent. & remissis, quousque publice constet te reliquisse peccatum, nõ debet tibi Eucharistia ministrari. Quoquidem modo non reuelat confessionem, quia proponit impedimentum habens locum etiam in eo qui verè Penitens, absolutus esset. Nam ei Eucharistia neganda est illam publice petenti; non quidem eo nomine (vt in præced. num. 86. mones Nauarr.) quod impediens sit; sed quod non constet de mutatio statum peccati, in quo ipsum fuisse palam est. Quam mutationem sibi tantum ex confessione notam Confessarius manifestare non potest: manifestaret autem dando ei Eucharistiam, cuius sumptio præexigit confessionem de peccato mortali perpetrato, si copia Confessarij habeatur, quemadmodum declaratum est in Concil. Trident. sess. 13. can. 11.

52. Obiter nota, quod in sequenti numero 101. & 102. ex Paludano habet Nauarrus, publicum peccatorem secretò quidem admitti posse ad sacram communionem post secretam Penitentiam, etiam ante publicam vitæ mutationem; non tamen publicè: quia quamuis necessarium non sit publicam penitentiam præcedere publici peccatoris admissionem ad communionem, oportet tamen publicè constare, quod ipse vitam mutauerit: vt censetur, tum alia ratione, tum si Sacerdos, qui confessionem fecit, de ipsius licentia (sine qua non potest) publicaret ipsum verè penitente. Nota etiam ab occulto quidem peccatore petente Eucharistiam satis esse intelligere, vtrum legitimè confessus sit (cui id affirmanti credendum est etiam si nulum testimonium afferat: ex §. super confessione in Extr. aug. communi. Inter cunctas. De Privilegijs.) à peccatore tamen publicò intelligendum esse vtrum deseruerit viuendi statum publicè malum. Quod etiam habet Nauarr. in præced. num. 85. addens nihilominus num. 86. id ipsum dictum de peccatore occulto, non impedire quin, vt vtile est, sic etiam rationi consonum sit, quod Parochi à suis Parochianis schedulam, allatam probationem aut indicium petunt; quo fides fiat ipsos esse confessos, dummodo tamen si dictam schedulam se perdidisse, aut aliquid aliud cauentur, quod à vero non adhorreat penitus, eis tandem credant, iuxta memoratam extranag. Inter cunctas.

53. Quintum est (de quo adhuc Nauarrus ad idem cap. Sacerdos num. 68. & sex sequentibus eum non esse confessionis reuelatorem, qui diceret, Audiui Petri confessionem, vel Petri peccata, vel Petrum absolui à peccatis, vel Petrum qui minutissimis suis peccatis, oneravit, vel in quo non epeccati peccati mortalis consensum; adde & quod habet Henric. lib. 6. suæ summæ. cap. 21. §. 1. Dedit ei leuem penitentiam. Illum datem signum contritionis absolui. Ratio est, quia aliquid horum dicens, nullum peccatum mortale siue in genere, siue in specie, nullumque veniale in specie detectum sibi esse significat; sed tantum se audiuisse confessionem, & dedisse absolutionem, quod fit etiam coram aliis.

54. Aduerte tamen quod consequenter admonet Nauarrus ibidem num. 71. non posse Confessarium prædicta usurpare, quando quis ita secretò ei confessus est, vt nolit id sciri ab aliquo: vt v. g. à suo Confessario ordinario, qui eo cognito su-

spicaretur graue peccatum subesse: tunc enim talia dicendo violaretur sigillum, si non confessionis, saltem naturæ; ad quod confessionem audiens se adstrinxit, aut expressè, si rogatus est à Penitente ne mentionem de ea re faceret: aut taci è, si is ita lateenter accessisse notatus sit; vt satis factò ipso ostenderet se nolle sciri, quod fuerit ei confessus.

CAPVT QVINTVM.

De casibus in quibus licet reuelare aliquid auditum in confessione.

S V M M A R I V M.

55. Communior sententia doctorum est, quod de licentia Penitentis possit Confessarius peccatum in confessione auditum reuelare: & qualem esse oporteat talem licentiam.
56. Eiusdem sententia fundamenta ratio.
57. Quomodo possit Confessarius aliquid auditum in confessione reuelare de licentia Penitentis, cum non possit de licentia Papa.
58. Illis coram quibus in confessione auditum reuelatur, debet constare de data licentia: simili que adesse not abili reuelandi causa.
59. Non sufficit licentia presumpsa, sed requiritur actus data, saltem tacite.
60. Nec item sufficit licentia debita, si non sit actus data.
61. Reuelare potest Confessarius auditum in confessione, si extra eam confitens illud adhuc eidem detegerit.
62. Confessarius consilium potest petere sine licentia confitentis, dummodo si inde nullo modo valeat detegi.
63. Non impeditur Confessarius detegere id quod audiuit in confessione, si illud adhuc alià vià didicerit, siue ante, siue post eandem confessionem.
64. Peccatum est nihilominus mortale, dicere se tale quid nosse ex confessione, aut illud certius dicere propter confessionem, quam cognitum sit extra eam.
65. Propositum peccandi, in Sacramentali confessione declaratum, cadit sub hoc sigillum, etiam si confitens illud emendare nolit.
66. Confessio facta animo pervertendi Confessarium non inducit sigillum Sacramentale: inducit autem facta animo accusandi se, quantumuis perseueretur in aliquo malo proposito.
67. Non nascitur Sacramentale sigillum: ex eo, quod coram Confessario flexis genibus, & facto signo crucis aliquid ei aperitur, dicendo, Aperio tibi in confessione.
68. Quid agendum Sacerdoti, cui obicitur, quod confessionem auditam reuelauerit.

Vnus est istiusmodi casus; cum scilicet Penitens dedit licentiam reuelandi audita: de quo in vtramque partem rationes adfert Medina in Cod. De Confessione quæst. 49. & tam authores, quam rationes proponit Nauarr. ad cap. Sacerdos. De Penit. Dist. 6. n. 153. & alij (eq. ac etiam Suarez. tom. 4. disp. 33. sect. 5. n. 5. & 6. nempe, cum Penitens Confessario dedit licentiam audita reuelandi.

Partem autem affirmantem, tum hîdem, tum cæteri recentiores communiter amplectuntur; quos cum antiquioribus satis magno numero commemorat Henriquez in summa Theologia moralis, libro 6. capite 23. §. 1. lit. D. Inquiunt enim esse licitum de licentia Penitentis reuelare audita in confessione, dummodo eadem licentia sponte omnino, atque adeo sine vi, metu, aut deceptione sit data à Penitente; idque in suam, vel alterius utilitatem spiritalem, aut temporalem non contemnendam; vt admonet & declarat Nauarr. loco cit. num. 157. & 158. ita vt iudice cogente reum dare Sacerdoti licentiam dicendi peccatum ei detectum in confessione, nefas sit reuelare eà datà perinde ac non datà. Similiter si Penitens suã quidem sponte licentiam det, sed in suam, vel alterius perniciem, vel ad iocum tantum & recreationem, vt Nauarr. addit in sequent. num. 159. Quo etiam pertinere censeri potest abusus, cuius meminit Sotus in 4. distin. 18. quæst. 4. artic. 6. col. 4. quod laborans zelotypiã dat conditionem vxori, vel ab ea accipit, vt ipsa confiteatur alicui Sacerdoti, cui faciat potestatem reuelandi, si umi adultera sit, an publicaj; id enim cedere potest in damnum spirituale foeminae, quæ vt extra confessionem, sic in confessione impudenter se pudicam esse mentiri potest. Ob quam rationem, ne qui-

dem